

Шукачі могил

Василь Голобородько

I. Калинцю

Вдивляємося одне одному в очі,
вигукуємо найважливіші, ніби щось загрожує
нашому
існуванню цієї миті, слова крізь товщу повітря,
спресованого у важку океанську воду,
але замість слів чуємо обопільне мовчання:
– де наш голос?

Стоїмо перед віконцями у тюремних брамах
у нескінченних чергах, випрохуючи побачення
та щоб передати передачу, але нам повідомляють,
що тих, кого ми розшукуємо, тут немає:
– де наші поети?

Ходимо по кладовищах усього світу,
прикладаємо вухо до мовчазних безіменних
могил у лісах, у тайзі, у тундрі,
прислухаємося до братських могил умерлих
голодного тридцять третього року
(чи не почуємо звучання сопілки, дудочки,
денцівки,
флюяри, джоломії, що були позакопувані
разом із загиблими),
опускаємося водолазами на дно моря до могили
потопленої баржі із засудженими,
з жахом наближаємося до прикиданої землею
ями, виповненої вапном:
– де могили наших поетів?

(Палимо свічу
перед пустелею світу
у вишневому цвіту)